

hvad der bliver sagt. Det er der saamaend heller ingen Fare for. Med Hensyn til Befæstningsjagen og Forsvaret har det undret mig, at det ligesom lod til, man mente, at der ikke var Noget, der skulde gøres derved. Man har sagt, at man anvendte saa betydelige Beløb paa Forsvarsvæsenet, at vi stod som den Nation i Europa, der ydede Mest. Ja, men min Sukommelse skulde skuffe mig meget; om der ikke af denne Forsamling er gjort et Tilbud af 30 Millioner til Befæstninger. Ja, Regjeringen mener nu, at der burde udgives omtrent det Dobbelte til Befæstninger. Altsaa, med Hensyn til det Spørgsmaal, om Befæstninger overhovedet ere nødvendige, er der den skønneste Enighed mellem Regjeringen og dette Thing, det kan man ikke komme fra, men derimod ikke med Hensyn til Enkelthederne, og det er jo allerede paavist derved, at det af Regjeringen forlangte Beløb, 60 Millioner, er meget Mere end 30 Millioner. Men tillad mig at sige Dem: hvis man kan anse det for anerkjendt fra alle Sider, fra Høire og fra Venstre, fra Regjering og fra Folkething, at Befæstning er nødvendig, at det er nødvendigt at gøre Noget i denne Henseende, er det da ikke forargeligt, at det ene Nar gaar hen efter det andet, uden at Noget sættes igjennem? Er det ikke det? Jeg veed ikke, hvad det er for en Mand, der opholdt sig derved, men det er Noget af det Sørigelige, der netop følger af, at man ikke har en Regjering, der kan sætte sin Villie igjennem. Jeg skal lade det aldeles staa hen, hvorvidt de Klager, der bleve førte af det ærede Medlem, der først havde Ordet, over Udsaldet af vore diplomatiske Forhandlinger vedrørende Telegraf- og Postvæsenet, vare rigtige, hvorvidt et andet Ministerium vilde kunne have gjort det bedre. Det skal jeg lade staa hen; derimod forekommer det mig rigtigt nok, at Kritiken over Kvæggpolitikken er velbegrundet. Jeg vilde ønske, at Regjeringen vilde forandre System; jeg vilde ialtfald ønske, at Folkethinget vilde optage dette Spørgsmaal til Overveielse og ikke vilde behandle det saa grundigt, at det brugte et halvt Nar dertil, men vilde se at gøre det i kortere Tid. Thi det kunne vi jo se ster ikke alene med Regjeringens Forslag, men ogsaa med vore Forslag, at vore Komiteer ere forfaldne til en jaadan Grundighed, at de ikke kunne blive færdige. Det allerbedste Exempel er det her givne. De ere forfaldne til den samme Grundighed, naar det gjælder jaadanne Forslag, som indkomme fra selve Thinget, som naar det gjælder Regjeringens Forslag. Det er egentlig den Sygdom, hvoraf Rigsdagen lider, Komitegrundighed og altsfor langvarig

Overveielse, og det skal være mit Slutningsønske, at De maa være noget mindre grundige og bruge noget mindre Tid, og at der ikke maa blive et eneste Udvalg nedsat, uden at det itide afgiver sin Betæntning.

Bajer: Da det falder i min Lod at tage Ordet efter den eneste Mulevende af Martzministeriets Medlemmer, vil jeg begynde med at udtale min Glæde over at se en Mand, som er en af de Faa af vore politiske Mænd, der kan siges i alt Væsentligt at være bleven sin Førtid tro, ialtfald i det, som er det Væsentligste. Det er Enhver bekendt, hvilken Indflydelse den sidste ærede Taler har haft paa Redaktionen af Danmarks Riges Grundlov, og naar der nu i en Række af Nar, hvor han har været fraværende fra den politiske Stueplads, har været ført Kamp om det Spørgsmaal, hvorvidt Parlamentarismen findes indskreven i Grundloven eller ei, og vi da fra hans Mund nu i hans senere Nar høre, at han nu ligesom før er en Tilhænger af Parlamentarismen, ligger deri et stærkt Bevis for, at virkelig Parlamentarismen findes indskreven i Grundloven. Idet den ærede Taler omtalte Parlamentarismen, var der dog eet Punkt, han berørte, ligeoverfor hvilket jeg ikke kan undlade at tage et Forbehold. Han ønskede Parlamentarismen blandt Andet af den Grund, at, hvis vi ikke fik denne Regjeringsmaade, dreve vi enten imod Cnevælden eller imod Republikken, og begge Dele vare ham imod. Min Stilling overfor den politiske Udvikling er noget anderledes. Jeg tror, at Parlamentarismen er den eneste mulige, den eneste historisk rigtige Overgangsform fra Cnevoldsmagten til Republikken, idet jeg betragter disse tre Gjennemgangsformer i et Folks Liv paa en lignende Maade som i det enkelte Menneskes Liv. Den Alder, hvor han er umyndig, er Absolutismen, den Alder, da han er myndig under Kurator, er Parlamentarismen, og endelig da han er fuldmyndig, er Republikken. Jeg vil minde om, at Tscherning engang har udtalt, at Demokratiets Fuldendelse var Republikken. Men idet jeg tager dette Forbehold, skal jeg dog gøre den sidste ærede Taler den Indrømmelse, at jeg er overbevist om, at Kongemagten ikke vil komme til at staa fastere i lange Tider end under Parlamentarismen, og de derfor, som ville modarbejde Republikken og befæste Kongedømmet, kunne ikke gøre noget Bedre end jørge for, at Parlamentarismen bliver gjennemført, som det utvivlsomt har været Grundlovens Mening. Jeg skal nu gøre en Bemærkning til det ærede Medlem